

Chuligánova zповěď

Ne každému dáno, aby zpívat doved,
a ne každý jako jablko
padá k cizím nohám bůhvíkam.

Toto zde je generální zповěď,
kterou zповovídá se chuligán.

Já naschvál chodím neučesaný,
hlava mi na plecích jak petrolejka plá.
Mám rád, když vašich pustých duší
bezlístou jeseň v šeru rozimívá.

Mám rád, když na mne jako kroupy v bouře
kamení nadávek jen prší ze všech stran,
tím více vjíždím prsty do své kšice,
tím divočeji si ji rozčechrám.

Tím více okřívám pak vzpomínkou,
že znám ten starý rybník s olšemi,
že kdesi žije otec s maminkou
a kašlou na všechno mé básnění.
Jin drahý jsem jak krev, jak zem, jak proud,
jímž jarní deštík zdvíhá osení.
Vidlemi by vás přišli zapíchnout
za každý skřek váš po mně hozený.

Mí milí venkovani ubozí!
Zestárlí jste už asi, zošklivěli,
před bohem poklekáte se vzlykem.
Kdybyste vy jen trochu rozuměli,
že v Rusku dnes váš syn
je prvním básníkem!

Když jsem bos brouzdával v podzimních loužích,
což nesvíral vám pro mne srach?
Dneska váš synek, krásně načesaný,
chodí si v cylindru a v lakýrkách.

Žije v něm však a zůstane v něm vždycky
venkovský uličník z těch dávných dnů.
Jak vidí obraz krávy na řeznictví,
už zdaleka jí skládá poklonu.

Když potkává drožkáře na náměstí,
cítí pach hnoje z polí, o nichž sní,
a každé kobyle chce ocas vzít a nésti
posvátně jako závoj svatební.

177

Miluji vlast.
Miluji vrouceně vlast!
Ač je v ní živový rez tesknoty.
Milé mi jsou zmazané tlamy prasat
a skřehotání ropuch z temnoty.

Já něžně stůňu vzpomínkami z dětství,
syrový van se chvilí dubnovým večerem.
A sním, že z dálky přišel k nám a sed si
k ohníčku červánků náš starý klen.
Co jsem se našplhal po jeho větvích,
kolik jsem na něm vybral vraních hnízd!

Je pořád stejně zelený a pěkný?
Má stejně tvrdou kůru jako dřív?

A ty můj strakatý,
můj věrný pse!
Jsi stáří slepý, smutný, bez barev,
svěšený ocas vláčíš po dvoře,
čich neví, kde jsou dveře a kde chlév.
Jak drahé je mi, co jsme spolu žili,
jak my jsme byli kousku chleba chitví,
když jsme jej měli, my se nešitřili
oba dva kousat spolu z jedné skývy.

Jsem stále týž,
týž v srdci jsem dnes ještě.
Oči jak chrpy v žitě mám i teď.
Skládejte pozlacený prýmek verše,
chlel bych vám něžné slovo povědět.
Dobrou noc všem!
Všem dobrou noc, mí milí!
Srp světle v trávě šera dozvonil...
Dnes bych se nejradši v tu chvíli
na hloupou lunu z okna...

Modravý svíte, svíte temně siny!
Jak krásná smrt v té modři zářící!
Co na tom, co, že vypadám jak cynik
s lucernou přivěšenou k zadnici!
Můj Pegasi, dobrý a zajezděný,
k čemu mi je tvůj lehkonohý trysek?
Vždyť já jsem přišel jako drsný mistr
vyzpívat stesk a slávu krys.
Má palice jak srpen vínem klasů
přelévá se a bouřlivě se dme.

Já chci být žlutou plachtou vzdušnou k času
a k zemi oné, do níž plujeme.

178

178

SOUKAL, Josef. Čítanka pro III. ročník gymnázií: učebnice plně vyhovuje Katalogu požadavků ke společné části maturitní zkoušky z českého jazyka a literatury. Praha: SPN - pedagogické nakladatelství, 2003. ISBN 80-7235-226-1.